

Drugie czytanie - 2 Kor 13,11-13

Bracia, radujcie się, dążcie do doskonałości, pokrzepiajcie się na duchu, jedno myślcie, pokój zachowujcie, a Bóg miłości i pokoju niech będzie z wami! Pozdrówcie się nawzajem świętym pocałunkiem! Pozdrawiają was wszyscy święci. Łaska Pana Jezusa Chrystusa, miłość Boga i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi!

« Łaska Pana Jezusa Chrystusa, miłość Boga i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi! »

- Słyszmy to zdanie na początku każdej mszy świętej. Zapowiada ono cały plan Boga : zaprasza człowieka do wejścia w bliska relacje z Nim – relacje łaski, miłości i komunii Ojca z Synem i Duchem Świętym.
- Takie sformułowanie Trojcy Świętej występuje rzadko w Nowym Testamencie, a nigdy nie spotkamy go w Starym Testamencie.
- Człowiek jest wolny i może wybrać czy chce wejść w przestrzeń łaski Bożej i Bożego przebaczenia czy nie. Bóg nieustannie zaprasza nas do Przymierza z Nim. Jednak to my decydujemy czy chcemy z tego skorzystać.

„Bracia, radujcie się «

- W języku biblijnym Starego Testamentu, gdy jest mowa o radości, to zawsze chodzi o silne uczucie wywołane doświadczeniem wyzwolenia.
- I tak np. Izajasz, zapowiadając koniec wojny, obwieszcza :
« Pomnożyłeś radość, zwiększyłeś wesele. Rozradowali się przed Tobą, jak się radują we żniwa, jak się weselą przy podziale łupu. Bo złamałeś jego ciężkie jarzmo i drążek na jego ramieniu, pręt jego ciemności. » (Iz 9,2-3)
- Nieco później, Izajasz zapowiada powrót z wygnania :
« Odkupieni przez Pana powrócą, przybędą na Syjon z radosnym śpiewem, ze szczęściem wiecznym na twarzach: osiągną radość i szczęście, ustąpi smutek i wzdychanie. » (Iz 35,10)
- Jednak wszystkie wyzwolenia, jakich doznał naród wybrany, są niczym w porównaniu z ostatecznym wyzwoleniem całej ludzkości :

« Albowiem oto Ja stwarzam nowe niebiosa i nową ziemię; nie będzie się wspominać dawniejszych dziejów ani na myśl one nie przyjdą. Przeciwnie, będzie radość i wesele na zawsze z tego, co Ja stworzę; bo oto Ja uczynię z Jeruzolimy wesele i z jej ludu - radość. » (Is 65, 17 – 18)

W Starym Testamencie, radość była znakiem życia w pełni, charakterystycznym dla czasów pokoju, które następują u końcu czasów. To właśnie w takim znaczeniu, Jezus mówi Apostołom o radości:

- *« To wam powiedziałem, abyście pokój we Mnie mieli. Na świecie doznacie ucisku, ale miejcie odwagę: Jam zwyciężył świat». (Jn 16, 33)*
- *« To wam powiedziałem, aby radość moja w was była i aby radość wasza była pełna.» (Jan 15, 11)*
- *“Także i wy teraz doznajecie smutku. Znowu jednak was zobaczę, i rozraduje się serce wasze, a radości waszej nikt wam nie zdoła odebrać.” (Jan 16, 22)*

«jedno myślcie, pokój zachowujcie »

- Czyli: bądźcie zgodni, niech panuje wśród was zgoda.

** « A Bóg, który daje cierpliwość i pociechę, niech sprawi, abyście wzorem Chrystusa te same uczucia żywili do siebie i zgodnie jednymi ustami wielbili Boga i Ojca Pana naszego Jezusa Chrystusa. » (Rz 15,5 – 6)*

** « Zachęcam was ja, więzień w Panu, abyście postępowali w sposób godny powołania, jakim zostaliście wezwani, z całą pokorą i cichością, z cierpliwością, znosząc siebie nawzajem w miłości. zachować jedność Ducha dzięki więzi, jaką jest pokój. Jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest. Jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich, który [jest i działa] ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich. « (Ef 4,1-6)*

- Symbolicznym gestem, wyrażającym tę jedność i zgodę, jest element liturgiczny przekazania sobie znaku pokoju. Istniał on już w czasach Pawła, który wielokrotnie o tym pisze.

Wspomina o tym też **Święty Justyn** (około 150 roku): *« Kiedy kończy się wspólna modlitwa, przekazujemy sobie wszyscy pocałunek pokoju ».*

A **Święty Hipolit**, biskup Rzymu (około 215 roku) pisał: *« Niech biskup pozdrawia zgromadzony lud, mówiąc 'Niech pokój Chrystusa będzie z wami' i niech lud odpowie 'I z duchem twoim'. A diakon niech mówi 'pozdrowcie się świętym pocałunkiem. »*

Ewangelia - J 3,16-18

Jezus powiedział do Nikodema: Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony. Kto wierzy w Niego, nie podlega potępieniu; a kto nie wierzy, już został potępiony, bo nie uwierzył w imię Jednorodzonego Syna Bożego.

- Odkryciem Starego Testamentu było to, że Bog miluje świat i ludzi.
- Odkryciem Nowego Testamentu jest dar Syna, dar Jego życia za zbawienie człowieka.
- *“Wszystkim tym jednak, którzy Je przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię Jego “ (Jan 1,12)*
- *“Kto wierzy w Syna, ma życie wieczne; kto zaś nie wierzy Synowi, nie ujrzy życia, lecz grozi mu gniew Boży». (Jan 3,36)*
- *“Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Kto wierzy we Mnie , ma życie wieczne” (Jan 6,47)*

“życie wieczne”

- Chodzi tu o wymiar życia w Duchu Świętym, Który w nas mieszka od chwili Chrztu Świętego
- *“ Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Kto słucha słowa mego i wierzy w Tego, który Mnie posłał, ma życie wieczne i nie idzie na sąd, lecz ze śmierci przeszedł do życia.” (Jan 5,24)*
- *“Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki. Wierzysz w to?» (Jan 11,26)*

W sensie biblijnym, być zbawionym znaczy żyć w pokoju ze sobą samym i z braćmi – żyć, jak synowie i córki Boga. Jezus mówi, że aby tak było, wystarczy zwrócić się do Niego i pozwolić Mu się przemienić, by nasze « serca z kamienia stawały się sercami z ciała ». Wtedy Duch Święty nieustannie będzie nam podpowiadać, jak się zachować.

Spoglądając na twarz Jezusa ukrzyżowanego, który dobrowolnie oddał swe życie za nas, możemy odkryć prawdziwe oblicze Boga, pełnego czułości i przebaczenia, będącego zaprzeczeniem obrazu Boga dominującego czy mszczącego się, jakim niektórzy sobie Go wyobrażali...

- *« Na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalem wyleję Ducha pobożności. Będą patrzeć na tego, którego przebili, i boleć będą nad nim, jak się boje nad jedynakiem, i płakać będą nad nim, jak się płacze nad pierworodnym. » (Zach 12,10)*
- *«Oto nadchodzi z obłokami, i ujrzy Go wszelkie oko i wszyscy, którzy Go przebili. I będą Go opłakiwać wszystkie pokolenia ziemi » (Ap 1,7)*

« Jedyny, jednorodzony Syn »

- *« A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. I oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką **Jednorodzony** otrzymuje od Ojca, pełen łaski i prawdy. » (Jan 1,14)*
- Jedyny bo jest w Nim pełnia Łaski i prawdy.
- On jest jedynym źródłem życia wiecznego: wystarczy “wzniesć wzrok na Niego by być zbawionym”.
- On staje na czele nowej ludzkości i daje zbawienie czyli życie wieczne.
- *“A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedynego prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa” (Jan 17,3)*
- “Poznać prawdziwego Boga” znaczy poznać, że jest On miłosierny.

Jan mówi nam, że wystarczy wierzyć, by być zbawionym. Jednak nikt nie może być zbawiony wbrew własnej woli.